

bekoste. Jeg har allerede citeret P. Th. Niensens Udtalelser herom her i Salen og skal ikke gentage dem.

Det ærede Medlem fra Vemminge sagde fremdeles, meget rigtigt, at Forskellen paa det Standpunkt, han indtog, og det, jeg som Ordfører forfægter, var, at vi vilde animere Kommunerne til at træffe Dyrtidsforanstaltninger, vi vilde ved vore Ændringsforslag opmuntre Kommunerne til at træffe saadanne Foranstaltninger. Ja, vi vil netop opmuntre Kommunerne dertil, og Opmuntringen skal ligge deri, at der stilles saadanne Beløb til Raadighed for Kommunerne paa en saadan Maade, at det bliver muligt for dem at gennemføre Foranstaltningerne. Men efter det Standpunkt, Venstre forfægter, vil det ikke være muligt i videre Udstrækning at træffe Dyrtidsforanstaltninger efter § 2, fordi Kommunerne i mange Tilfælde vil savne Midler dertil. Det ærede Medlem sagde videre, at vi dog ogsaa vilde være nødsagede til at sætte et Skel i Befolkningen, idet der altid vilde være enkelte, som var saa daarligt stillede, at de maatte have særlig Hjælp. Jeg har ved en tidligere Lejlighed fremhævet, at vore Bestræbelser hele Tiden er gaaet ud paa, at vi ikke skulde forøge Tallet paa dem, der maa ty til det offentlige, vi skulde ikke gøre det vanskeligere for Befolkningen nu under Dyrtiden at klare sig selv, end det tidligere har været. Men efter Venstres Standpunkt, saaledes som det er forfægtet Gang paa Gang, og som det har faaet Udtryk i de stillede Ændringsforslag, vil en uhyre Mængde af Befolkningen — hvis der da overhovedet skal gøres noget til Fordel for dem — blive nødt til at ty til det offentlige. I mange Kommuner ordnes Dyrtidsforanstaltningerne jo oven i Købet paa den Maade, at man simpelt hen bekendtgør, at de, der ønsker at komme i Betragtning ved disse Foranstaltninger, skal melde sig for at faa Andel i de Prisnedsættelser, som foretages.

Til det ærede Medlem fra Fuglebjerg (Martin Hansen) skal jeg kun gøre et Par Bemærkninger. Det ærede Medlem sagde meget drastisk, at det var revnende ligeegyldigt, efter hvilken Paragraf i Dyrtidsloven man foretog Foranstaltninger. Det er nu ikke saa ligeegyldigt, hvilken Paragraf man anvender (*Martin Hansen*: Jo, med Hensyn til at trække Grænsen). Nej, det er ulige vanskeligere at trække Grænsen efter § 2 end efter § 1. Det ærede Medlem kunde ikke begribe, at det skulde være vanskeligt for en Kommune som Kø-

benhavn at skaffe det nødvendige Beløb til at afholde Udgifterne til Dyrtidsforanstaltninger i Henhold til § 2. Nej, det er sikkert ikke særlig vanskeligt for Københavns Kommune at skaffe det Beløb til Veje; denne Kommune vil i alt Fald have meget lettere ved det end de fleste andre Kommuner, men København er jo ikke hele Landet. Der er mange Kommuner, som skal træffe Dyrtidsforanstaltninger, og for en Mængde Købstadkommuner vil Anvendelsen af § 2 være yderst besværlig, og som Følge deraf vil Paragraffen sandsynligvis kun blive anvendt i meget ringe Grad eller slet ikke.

Ellinger: Det synes, som om man slet ikke tænker paa, hvad Staten skal bløde til Dyrtidsforanstaltninger. Staten træffer jo Dyrtidsforanstaltninger, som koster enorme Summer. Staten giver store Tilskud for at sætte Kommunerne i Stand til at hjælpe de mindre velstillede, og nu synes det efter de Udtalelser, som fremkom fra det ærede Medlem, der nys talte (Hauge), at han betragter det som sin Opgave, at Kommunerne skal tvinges til at foretage Dyrtidsforanstaltninger, hvortil Staten ogsaa skal anvende Millioner. Der synes ikke at være Grænser for, i hvilken Grad Statskassen skal kunne anstreges. Jeg er kun med store Betænkeligheder gaaet med til at forøge det Beløb af 15 Kr. pr. Indbygger, der kan anvendes i Henhold til Dyrtidslovens § 1, til 24 Kr.; men da man fra anden Side ønsker Forhøjelsen saa stor, har jeg ment at maatte sætte mine Betænkeligheder til Side. I øvrigt er det kun en kort Bemærkning, jeg skal gøre, nærmest i Anledning af Striden om Ændringsforslagenes Fremkomst i Udvalget. Den højtærede Indenrigsminister var meget vred over, at han ikke havde set de af Mindretallet ændrede Forslag. Han havde først set nogle Ændringsforslag og saa senere i Betænkningen, at disse Ændringsforslag var blevet ændret. Maa jeg da ikke tillade mig at oplyse, at man har altid Lov til efter en Ministerkonference at ændre sine Forslag; hvorvidt der saa skal en ny Ministerkonference til, bestemmer udelukkende Udvalgets Formand. Men Mindretallet har overhovedet ikke set Flertallets Ændringsforslag før efter Ministerkonferencen. (Afbrydelse: Har De været til noget af Møderne?). Der var efter Ministerkonferencen et Møde i Udvalget, hvor vi kun var 3 Medlemmer til Stede; vi havde det overmaade rart og fornøjeligt, men vi var kun 3 Mand, to Social-